

Kevés az idő!

Időpont: Húsvét utáni 3. vasárnap, 1956. április 22.

Alapige: János 16,16-23a.

Egy kevés [idő,] és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem: mert én az Atyához megyek. Mondának azért az ő tanítványai közül egymásnak: Mi az, a mit nekünk mond: Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem; és: mert én az Atyához megyek? Mondának azért: Mi az a kevés idő, a miről szól? Nem tudjuk, mit mond. Megérté azért Jézus, hogy őt akarnák megkérdezni, és monda nekik: Arról tudakozzátok-e egymást, hogy azt mondám: Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem? Bizony, bizony mondom néktek, hogy sírtok és jajgattok ti, a világ pedig örül: ti szomorkodtok, hanem a ti szomorúságtok örömmre fordul. Az asszony mikor szül, szomorúságban van, mert eljött az ő órája: de mikor megszüli az ő gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az öröm miatt, hogy ember született e világra. Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a ti szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti örömeteket. És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről. Bizony, bizony mondom néktek, hogy a mit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek.

Túl vagyunk már a nagyhét eseményein, a mennybemenetel felé készülődünk, a mai napra kirendelt ige mégis visszavezet minket a fájdalom hetére. Áldozócsüörtök helyett zöldcsüörtökre. A mai ige ugyanis Jézus búcsúbeszédeiből való, melyeket zöldcsüörtök este mondott el tanítványainak. Csodálatos ez a búcsúbeszéd. Világosan látja, hogy mi vár reá nagypénteken, de nem engedi, hogy megigézzze a nagypénteki bánat. Nagy távlatban nézi az idő folyását s ebben a távlatban egymás után látszanak, mint magas kilátóról a sorozatos hegláncok: nagypéntek és húsvét, áldozócsüörtök és a világ vége, a halál és feltámadás, az elválás és viszontlátás. Ennek az időszaknak vezérgondolata: Kevés az idő! Az egymást váltogató események között kevés az idő. Tanuljunk meg mi is így nézni Jézussal az időre!

1. Tanuljunk meg mindenekelőtt, hogy kevés az idő a szeretetre.

Mikor Jézus ott a búcsúbeszédét mondja, már meg vannak számlálva az órái. Ezért mondja: „Egy kevés idő, és nem láttok engem.” Szívében ott van a vágy, mely szeretné, ha ezt a kevés időt bearanyozná a szeretet. Ezért veszi védelmébe a bethániai Máriát, ki tékozló szeretettel keni meg Őt drága kenettel. A látszólag a szegények védelmére kelő Júdásnak ezért mondja: „Szegények mindenkor vannak veletek, én pedig nem mindenkor vagyok.” /Ján. 12,8./

Mintha csak azt mondaná: Szeressetek s engedjétek, hogy szeressenek, hiszen nem tudjátok, hogy meddig szerethettek! Ha a tanítványok tudatában lettek volna annak, hogy olyan kevés az idő a szeretetre, hogy már csak ma este, abból is csak pár órán át szerethetik, illetve mutathatják meg neki szeretetüket, micsoda elemi erővel tört volna elő szívükből a Jézus iránti szeretet! Nem tudták s ezért azután csak sirathatták az elkésett szeretetet.

A világtörténelem megdöbbentő példákat sorol fel az elkésett szeretetre. Jézus is beszél prófétákról, kiket életükben halálba kergettek, de haláluk után sírjukat emlékművel ékesítették és kegyelettel ápolták. /Máté 23,29./ Elkéstek a szeretetükkel. Az élővel szemben megmutatott engedetlenséget nem teheti jóvá a halott iránt tanúsított kegyelet. Jeanne d'Arc, az orléans-i szűz, a franciák nemzeti hőse volt. A római katolikus egyház eretneknek és boszorkánynak bélyegezte őt s 1431. május 30-án, 19 éves korában máglyán elégette. Ugyanez a római katolikus egyház kerek 500 év múlva /1910. április 18-án/ hatalmas ünnepek közepe boldognak nyilvánította ugyanezt a leányt. Elkéstek a szeretettel!

1791-ben 36 éves korában fiatalon, nagy nyomorúságban, intrikáktól elkeseredve, küzdelmekről és anyagi gondoktól megtörve, betegségtől gyötrettetve hunyja le szemét Mozart, a nagy zeneszerző. Ebben az évben születésének 200. évfordulójára világszerte Mozart-ünnepek rendeznek, melódiáitól hangos a rádió és a hangversenytermek. Elkésett szeretet. Kétszáz év múlva nem lehet hóna alá nyúlni az életében elhagyott zeneszerzőnek.

A múlt évben volt 100 éve annak, hogy 1855. november 11-én 42 éves korában nyomorúságban meghalt Sören Kierkegaard dán teológus. Most égis magasztalják. Filozófiáját s teológiáját a mai bölcelet és hittudomány egyik fontos pillérének tartják, életében azonban kicsúfoltatás, üldözés és meghurcoltatás volt az osztályrésze. Az egyházzal való heves harca is siettette halálát. Elkéstek a szeretettel. A száz év múlva emlékére helyezett babérkoszorú nem tudja feltámasztani a halálba kergetett nagy elmét.

Mindezek azonban csak kirívó esetek. A mindennapi élet is tele van példákkal. Az elkésett szeretet fájdalma sajtolja ki a legkeserűbb könnyeket a gyermekek szeméből a szülők koporsójára, a hitvestársakéból az eltemetett, szépen eltemetett, de az életben meg nem becsült hitvestárs felett. Melyikünk nem ismerte még ezt a lelkiismeretet furdaló bánatot! Szeress, mert nem tudod, meddig szerethetsz! Egy kevés idő és nem látjuk egymást. Az este el nem mondott jó szót reggel talán már nincs kinek elmondanod. A reggel duzzogva, áldó szó nélkül útjára bocsátott kedvest este talán már hiába várod haza tárt karokkal.

2. „Egy kevés idő, és nem láttok engem” – mondja az Úr, de azután így folytatja: „és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem.” /16. v./ Tanuljuk meg tehát Jézustól azt is, hogy keves az idő a szenvedésben.

Ez már nem olyan kézenfekvő igazság, mint az előbbi. Sőt! Inkább azt érezzük, hogy a szenvedésben hosszú az idő. A szenvedő ember órája mindig ólomlábakon jár. Az ágyán álmatlanul hánykódó ember azt hiszi, hogy sosem fog megvirradni. Különösen is meghosszabbítja a szenvedés idejét, ha fájdalomokat ellenségeink káröröme is növeli. A tanítványokra pedig ez vár. Ezért figyelmezteti őket Jézus: „Sírtok és jajgattok ti, a világ pedig örül”. /20. v./

Ez lélektanilag mind igaz, történetileg azonban Jézusnak van igaza. Jézus azt akarja, hogy tanítványai a rájuk váró szenvedések nehéz óráiban gondoljanak arra, hogy a szenvedésnek vége is van. A szenvedő ember számára ugyanis azért múlik oly lassan az idő, mert nem látja a szenvedés végét, vagy ha tudja is, hogy vége lesz egyszer, a jelen fájdalmai annyira úrrá lettek fölötte, hogy nem tud gondolni a végre. Pedig minden szenvedésnek van vége, csak a pokolnak nincs. Aki tehát nem gondol a végre a szenvedések közepette, a pokol gyötrelmét kóstolgattatja önmagával.

Persze a szenvedés utáni fordulat nem következik be mindig menetrendszerű pontossággal. Nagypéntek után már harmadnapra eljött húsvét s a tanítványok láthatták újra Megváltójukat. Jézus azonban egy másik búcsúra és egy másik viszontlátásra is gondol, mikor arról beszél: „mert én az Atyához megyek.” /16. v./ Húsvét után 40 napra megint búcsút vesz majd tanítványaitól s akkor nem látják majd Őt egészen a világ végéig, mikor majd visszajön hatalommal és dicsőséggel. Ennek már közel 2000 éve, de a fordulat még mindig nem következett be. Te se írd elő Istennek, hogy mikor legyen szenvedésednek vége! Nem a mi dolgunk ez. A mi dolgunk hinni, várni és túrni. /Csel. 1,6-7./ Aki látja, tudja és hiszi a véget, annak gyorsabban telik az idő a szenvedésben is.

„És ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem” – ez a mondat azonban többet is mond, mint azt, hogy a szomorúságnak egyszer vége szakad. Azt állítja, hogy a szomorúság után nemcsak valami nyugalmi állapot következik, hanem „a ti szomorúságtok öröme fordul”. /20. v./ Az a tudat, hogy a szomorúság után, sőt a szomorúság útján valami nagy örömben részesülünk, egyszerre megrövidíti a szenvedés idejét. Egy példát is hoz fel reá Jézus: a szülő asszonyét, aki tudja, hogy a vajúdás csak átmenet a maradandó örömhöz. Ez rövidíti meg és felejteti el szenvedését. Jézus követői közül Pál tanulta meg legjobban ezt a leckét, aki sok szenvedés közepette is így szól: „A mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök

dicsőséget szerez nekünk”. /II. Kor. 4,17./ Ne hagyd hát el te sem magad a szenvedésben! Csak egy kis ideig kell tűrni. Kibírod. Érdemes kibírni!

3. Mindezt azért mondja el Jézus, mert tudja, hogy a tanítványokra a következő órák súlyos hitpróbák lesznek s azt szeretné, hogy megtérésük a szenvedések közepette igaznak bizonyuljon. Ezért foglalkozik annyit és annyi lelkipásztori szeretettel Júdással. Minden áron szeretné őt megmenteni. Ezért imádkozik Péterért, hogy térjen meg. /Luk. 22,32./ Van valami sürgetés a magatartásában. Mintha csak azt mondaná: Kevés az idő a megtérésre!

A következmények szomorúan igazolták ezt a tételt. Júdás másnap már nagyon megbánta bűnét. Nyíltan tesz bűnvallást: „Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért”. A vérdíjat eldobja magától, annyira iszonyodik tőle. /Máté 27,3-5./ Kell-e ennél nagyobb bűnbánat és nyilvánosabb szakítás a bűnnel? Bizonyal nem. Júdás mégsem tér meg kegyelemre, hanem öngyilkos lesz, üdvösség helyett a kárhozatba menekül. Elkésett a bűnbánattal, lejárt a kegyelmi ideje. Lekésett a megtérésről. Egy napja volt csupán a megtérésre, ilyen kevés idő! Csütörtökön este még megtérhetett volna, nagypénteken már késő volt.

A példázatbeli gazdag ember is /Luk. 16,19-31./ megbánja Isten nélkül való életét, missziói felelősségre ébred a testvérei iránt s szeretné, ha azok is megtérnének, de mindez már késő. A pokolban mindenki belátja, hogy elhibázta s hogy hol hibázta el életét, de akkor már nincs többé lehetőség megtérésre. Menthetetlenül és örökre lekésett.

Becsüld meg hát az időt! Nézz rá úgy, mint Jézus! Szeress és mutasd meg szeretetedet, mert kevés az idő a szeretetre s nem tudod, kit meddig szerethetsz! Szervedések között is tanuld meg a mai vasárnap ógyházi nevét: Jubilate! Örüljete! Hidd el, hogy csak kevés ideig kell szenvedned, addig, míg elveszítéd szemed elől Jézust. Mihelyt meglátod Őt, szomorúságod neked is örömmé fordul! És siess a megtéréssel! Nem tudhatod, hogy meddig tart a kegyelmi időd. Ma még lehet, ma még szabad, ma még keres az Úr. Lehet, hogy egy kevés idő s mindez nem lehet már. Siessetek, az idő hamar lejár! Ámen.